

STRATEGIA ROZWOJU WIOŚLARSTWA
POLSKIEGO
W LATACH 2022-2024

WARSZAWA 11.12.2021

1. WIZJA

Naszą wizją jest rozwoju wioślarstwa i podnoszenie jego poziomu, by stać się jednym z czołowych sportów w Polsce, liczącym się na arenie międzynarodowej. To wizja dyscypliny, która jest rozpoznawalna w naszym kraju oraz budząca pozytywne skojarzenia z sukcesem sportowym, ale również otwarta i dostępna dla wszystkich oraz wszechstronnie rozwijająca.

2. MISJA

Misją PZTW jest pełnienie wiodącej roli w popularyzacji, podnoszeniu poziomu sportowego polskiego wioślarstwa poprzez działania związane z popularyzacją wioślarstwa wśród dzieci i młodzieży, doskonalenie procesu szkoleniowego, przygotowywanie reprezentacji do udziału w międzynarodowym współzawodnictwie, promowanie zasad rywalizacji fair play, walka z dopingiem oraz podniesienie wartości medialnej wioślarstwa.

3. DIAGNOZA STANU WIOŚLARSTWA

3.1. CHARAKTERYSTYKA WIOŚLARSTWA

Wioślarstwo jest jednym z najstarszych sportów uprawianych na świecie i obecnych w programie Igrzysk Olimpijskich. Męskie konkurencje wioślarskie pojawiły się po raz pierwszy już w drugich Igrzyskach Olimpijskich w 1900 roku w Paryżu, a osady kobiece po raz pierwszy wzięły udział w VIII Igrzyskach Olimpijskich w 1924 roku, także w Paryżu. W okresie powojennym w konkurencjach wioślarskich jedynie mężczyźni byli dopuszczeni do udziału w Igrzyskach Olimpijskich, natomiast konkurencje kobiece włączono do programu XXI Igrzysk Olimpijskich w Montrealu dopiero w 1976 roku.

Wioślarstwo jest sportem wytrzymałościowo-siłowym, ze zdecydowaną przewagą wytrzymałości. Ogromne znaczenie ma w nim indywidualna technika wiosłowania zawodników oraz umiejętność współpracy zespołowej w osadach składających się z wielu zawodników. Te czynniki pozwalają na optymalne wykorzystanie ekonomiki poszczególnych ruchów oraz potencjału zespołu.

Wioślarstwo jest sportem, w którym najlepsze wyniki w sporcie kwalifikowanym uzyskiwane są przez zawodników dojrzałych, średnia wieku uczestników Igrzysk Olimpijskich wynosi 27-28 lat.

3.2. WIOŚLARSTWO NA ŚWIECIE

Wioślarstwo jest uprawiane na wszystkich kontynentach. W zamożnych krajach anglosaskich wioślarstwo jest niezwykle popularną dyscypliną ze względu na dłużej trwającą tradycję uprawiania tego sportu oraz włączenie go do programu szkół średnich i wyższych. Swoje miejsce w programie szkół średnich wioślarstwo znalazło w Wielkiej Brytanii, natomiast w USA, Australii i Nowej Zelandii jest włączone do programu kształcenia akademickiego jako jeden z czynników rozwoju sprawności fizycznej oraz intelektu. Państwa te organizują współzawodnictwo akademickie, takie jak np. Igrzyska Wspólnoty Brytyjskiej. W Niemczech zasięg dyscypliny poszerza istnienie wielu małych regionalnych klubów wioślarskich. Dzięki takim działaniom liczba osób mających kontakt z dyscypliną i zainteresowanych współzawodnictwem sportowym w wioślarstwie jest duża, co z kolei skutkuje wielotysięczną publicznością na najważniejszych imprezach światowych. Na Igrzyskach Olimpijskich w Atlancie, Sydney, Atenach, Pekinie i Londynie kilkadziesiąt tysięcy miejsc na trybunach było całkowicie zajętych podczas rywalizacji wioślarzy. Państwa o największej popularności wioślarstwa to przede wszystkim Wielka Brytania, USA, Australia, Francja, Kanada, Nowa Zelandia, Niemcy i Włochy. W większości tych krajów zainteresowanie mediów wioślarstwem jest duże, co sprzyja pozyskiwaniu sponsorów strategicznych. Mimo wszystko nie jest to jednak łatwe, ze względu na niszowy charakter tego sportu. Dlatego finansowanie kwalifikowanego sportu wioślarskiego przez władze państwowe jest najskuteczniejszym rozwiązaniem prowadzącym do sukcesów międzynarodowych i olimpijskich. Przykładem mogą być Stany Zjednoczone, które, pomimo silnej decentralizacji finansowania sportu, prowadzą specjalne programy wspierające rozwój wybranych dyscyplin, np. sportu kobiet, w tym

również wioślarstwa. Finansowanie sportu wioślarskiego poprzez dotacje państwowe jest konieczne, ze względu na wysokie koszty sprzętu niezbędnego do uprawiania tej dyscypliny. Stosowane są różne rozwiązania tego problemu. Na przykład tworzenie wioślarskich klubów wojskowych i policyjnych (Włochy) lub specjalnych programów przygotowani olimpijskich (Wielka Brytania).

3.3. ORGANIZACJA KWALIFIKOWANEGO SPORTU WIOŚLARSKIEGO NA ŚWIECIE I W POLSCE

Międzynarodowa Federacja Wioślarska FISA zrzesza 156 federacji narodowych ze wszystkich kontynentów. Narodowe federacje europejskie w liczbie 46 zrzeszone są w Europejskiej Federacji Wioślarskiej zarządzanej przez European Rowing Management Board.

Współzawodnictwo sportowe w wioślarstwie odbywa się corocznie podczas imprez sportowych organizowanych na zlecenie Międzynarodowej lub Europejskiej Federacji Wioślarskiej takich jak:

- Mistrzostwa Świata i Europy Juniorów do lat 18. Rozgrywane jest 14 konkurencji, reprezentacja może liczyć maksymalnie 54 osoby, wyjąwszy sterników konkurencje męskie i żeńskie są równo obsadzone.
- Młodzieżowe Mistrzostwa Świata i Europy do lat 23. Rozgrywane są 22 konkurencje, reprezentacja może liczyć maksymalnie 72 osoby, wyjąwszy sterników konkurencje męskie i żeńskie są równo obsadzone.
- Mistrzostwa Świata i Europy Seniorów, w których rozgrywanych jest 20 konkurencji. Reprezentacja może liczyć maksymalnie 60 osób, wyjąwszy sterników konkurencje męskie i żeńskie są równo obsadzone.
- Igrzyska Olimpijskie, gdzie rozgrywanych jest 14 konkurencji. W najbliższych Igrzyskach Olimpijskich w Paryżu rozegranych zostanie 7 konkurencji kobiecych i 7 męskich, a wśród nich po jednej konkurencji wagi lekkiej kobiecej i męskiej, gdzie wprowadzony jest górny limit masy ciała zawodniczek i zawodników. Pełna reprezentacja olimpijska to 48 zawodników, wyjąwszy sterników konkurencje męskie i żeńskie są równo obsadzone.

W każdym sezonie Polski Związek Towarzystw Wioślarskich uczestniczy we wszystkich imprezach głównych. Są one poprzedzone wielomiesięcznym cyklem przygotowań z zastosowaniem odpowiedniej strategii udziału w zawodach kontrolnych poprzedzających imprezy główne.

Wszystkie wyścigi rozgrywane są na dystansie 2000 metrów. Ze względu na warunki atmosferyczne i różne charakterystyki torów wioślarskich nie ma zwyczaju notowania rekordów świata, Europy lub kraju dla poszczególnych konkurencji. Odnotowywane są jedynie najlepsze czasy podczas imprez rangi mistrzowskiej, organizowanych pod egidą Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej, takich jak igrzyska olimpijskie, mistrzostwa świata i puchary świata. Mają one jednakże wyłącznie charakter orientacyjny, ze względu na wymienione powyżej czynniki.

Organizacją sportu wioślarskiego zajmuje się Polski Związek Towarzystw Wioślarskich PZTW. Wioślarstwo uprawiane jest w Polsce w 50 licencjonowanych klubach zarejestrowanych w PZTW. Dodatkowo działają 54 Uczniowskie Kluby Sportowe o różnym stopniu aktywności.

PZTW nadzoruje pracę regionalnych okręgów wioślarskich w liczbie 7. Są to:

- Kujawsko-Pomorski Okręgowy Związek Towarzystw Wioślarskich OZTW
- Małopolski OZTW
- Mazowiecki OZTW
- Pomorski OZTW
- Warmińsko-Mazurski OZTW
- Wielkopolski OZTW
- Zachodnio-Pomorski OZTW

Uprawianie sportu wioślarskiego jest licencjonowane przez PZTW. Licencje uzyskują zawodnicy uprawiający dyscyplinę, trenerzy i instruktorzy oraz sędziowie wioślarscy. W klubach wioślarskich zrzeszonych jest 1421 zawodników posiadających licencje związkowe. Do tego grona nie są zaliczani uczniowie uczęszczający okresowo na zajęcia wioślarskie oraz członkowie UKS. Dodatkowo licencje związkowe posiada 121 osób w grupie Masters (weterani). Licencje sędziowskie posiada 213 sędziów wioślarskich oraz 223 trenerów i instruktorów.

W wioślarstwie istnieje pięć Szkół Mistrzostwa Sportowego w Gorzowie Wlkp., Płocku, Poznaniu, Toruniu i Wałczu, w których uczy się i trenuje 73 osoby (w tym 36 kobiet).

3.4. BAZA SPORTOWA – INFRASTRUKTURA WIOŚLARSKA

Uprawianie wioślarstwa wymaga dostępu do akwenów, na których można organizować treningi oraz zawody sportowe. Ponadto w okresie zimowym prowadzone są zajęcia ogólnorozwojowe wymagające dostępu do hal sportowych oraz siłowni. Prowadzone są również zajęcia nie wymagające szczególnej infrastruktury takie jak narciarstwo biegowe i biegi przełajowe.

Treningi wioślarskie mogą być prowadzone na dowolnym akwenu (jezioro, rzeka), jednakże przeprowadzenie zawodów wymaga akwenu spełniającego następujące wymagania:

- powinien zapewnić współzawodnictwo osad na dystansie 2000 m na równoległych pasmach wody (torów), prostopadłych do linii startu i mety, wyznaczonych bojami;
- przed linią startu lub obok powinno znaleźć się miejsce dla manewrowania i bezpiecznego przeprowadzenia rozgrzewki;
- poza linią mety potrzebne jest miejsce, pozwalające na bezpieczne i bezkolizyjne zatrzymanie się oraz opuszczenie obszaru mety.

Niestety rzeki nie spełniają tych warunków. Poniżej przedstawiono tory wioślarskie spełniające całkowicie lub jedynie częściowo wymagania regulaminowe.

TORY WIOŚLARSKIE

W Polsce obecnie istnieją tylko dwa tory wioślarskie spełniające wymagania regulaminowe PZTW i FISA. Tor regatowy na jeziorze Malta w Poznaniu jest torem najwyższej światowej klasy spełniającym wszystkie wymagania FISA i dzięki temu odbywają się na nim międzynarodowe regaty rangi mistrzowskiej. Drugim torem, na którym rozgrywane są europejskie imprezy nieco niższej rangi jest tor na jeziorze Gopło w Kruszwicy. Swoje znaczenie stracił tor w Brdziejściu w Bydgoszczy, który posiada infrastrukturę równorzędną z dostępną w Kruszwicy, ale obecnie nie spełnia podstawowego standardu - równych warunków rywalizacji na wszystkich pasmach wody. Całkowitej degradacji w ciągu ostatnich kilkunastu lat uległ dynamicznie rozwijający się w latach osiemdziesiątych tor na Dzięwokliczu w Szczecinie oraz zalew Szale w okolicy Kalisza, na którym obecnie odbywają się jedynie regaty okręgowe. Ponadto w Ławie i Wałczu dostępne są dwa tory o długości 2000 m posiadające pełne obojowanie na całym dystansie, jednak mają one tylko po cztery wyznaczone pasma wody, co powoduje, że wykorzystywane są jedynie w celach treningowych (dla przeprowadzenia centralnych zawodów wioślarskich wymagana jest minimum 6 pasm wody).

WIOŚLARSKIE CENTRA SPORTOWE

W naszym kraju istnieje tylko jedno centrum sportowe na europejskim poziomie, spełniające wszystkie kryteria niezbędne dla wioślarskiego treningu specjalistycznego i ogólnorozwojowego. Jest to Ośrodek Przygotowań Olimpijskich w Wałczu. Posiada bogatą bazę noclegową i gastronomiczną oraz zespół obiektów wyposażonych w sale sportowe, basen pływacki, siłownię, salę z ergometrami wioślarskimi, gabinety rehabilitacji i odnowy biologicznej. Ponadto, dzięki posiadanemu torowi wioślarsko-kajakowemu, pozwala na realizację treningów specjalistycznych na wodzie.

PRYZYSTANIE WIOŚLARSKIE

Trening wioślarski w regionach powadzony jest w oparciu o kluby wioślarskie i ich przystanie. Wioślarstwo jest dyscypliną sportu, w której działa najstarszy klub sportowy w Polsce – Warszawskie Towarzystwo Wioślarskie, posiadające ponad 140-letnią historię swojego istnienia. Do niedawna niszczące działanie czasu było widoczne na większości przystani wioślarskich. Jednak w ostatnich latach dzięki napływowi funduszy unijnych, a przede wszystkim finansowaniu inwestycji przez Ministerstwo Sportu i Turystyki i dzięki wsparciu samorządów budowane są nowe przystanie lub poddawane są renowacji już istniejące. W ostatnich latach oddano do użytku nowe lub odnowiono istniejące przystanie w Bydgoszczy (Zawisza i Bydgoskie Towarzystwo Wioślarskie), w Iławie, Gorzowie Wlkp., Gdańsku (AZS AWFIS i Drakkar Gdańsk), Szczecinie (AZS Szczecin) i Włocławku. Ostatnio w nowe przystanie wzbogaciły się kluby WTW Warszawa, WTW Włocławek, MOS Ełk i Wisła Grudziądz.

Jednocześnie funkcjonują również ośrodki, w których kluby wioślarskie nie posiadają żadnej bazy sportowej funkcjonują w adaptowanych, prowizorycznych pomieszczeniach lub w pomieszczeniach użyczonych przez inne jednostki. Jako przykład można podać klub AZS-AWF Poznań, który trenuje w oparciu o poznański tor regatowy Malta czy AZS-AWF Warszawa, który posiada kilka kontenerów budowlanych postawionych nad Kanalem Żerańskim. Jest również kilka klubów, których bazy wymagają natychmiastowej interwencji jak na przykład Unia Tczew.

SPRZĘT SPORTOWY

Sprzęt sportowy w wioślarstwie jest kluczowym czynnikiem niezbędnym dla uzyskiwania dobrych wyników sportowych. W Polsce nie ma obecnie żadnego producenta łodzi lub wiosł dla kwalifikowanego sportu wioślarskiego. Pojedyncze egzemplarze łodzi, przede wszystkim jedynek, produkowane są sporadycznie w sposób rzemieślniczy przez osoby prywatne związane z klubami wioślarskimi. W tej sytuacji wyczynowy sprzęt sprowadzany jest z zagranicy. Reprezentacja narodowa korzysta głównie z łodzi dwóch największych producentów sprzętu wioślarskiego na świecie: niemieckiej firmy Empacher oraz włoskiej firmy Filippi . Obie firmy uważane są obecnie za najlepsze, a ich produkty praktycznie zdominowały rynek wioślarski. Natomiast wiosła sprowadzane są od dwóch światowych potentatów w tej dziedzinie: firmy Concept2 z USA i Crocker z Australii. Konieczność importu sprzętu rodzi poważny problem dla PZTW, gdyż jego ceny są bardzo wysokie. Z tego też względu jest on wykorzystywany przez kilkanaście lat, będąc używanym na każdym etapie szkolenia, od seniora począwszy, na juniorach kończąc.

Kluby zaopatrują się w sprzęt sportowy głównie na rynku wtórnym, korzystając z zakupów w Internecie lub poprzez pośredników. Używany sprzęt sprowadzany z krajów Europy zachodniej jest w bardzo dobrym stanie, a spektrum sprzętu różnych firm jest bardzo bogate, są to łodzie firmy Vespoli (USA), Hudson (Kanada), Schellenbacher (Austria), Swift, Wudi i WinTech (Chiny). W klubach starsze grupy szkoleniowe mają w większości zabezpieczony podstawowy sprzęt tzn. jedynki i dwójki bez sternika. Problemem dla klubu pozostają tylko większe łodzie – czwórki i ósemki. Natomiast w bardzo złej sytuacji są grupy najmłodsze. Szczególnie brakuje w klubach bezpiecznego sprzętu do nauki wiosłowania. Młodzicy i juniorzy młodsi często wiosłują na łodziach wyprodukowanych jeszcze w latach siedemdziesiątych w chojnickiej fabryce Polsportu, które nie spełniają wymogów współczesnej techniki wiosłowania, co powoduje, że już na początku nauki młodzi adeptci wioślarstwa nabierają nieprawidłowych nawyków technicznych.

MODYFIKACJA SPRZĘTU SPORTOWEGO

W ostatnich latach sprzęt wioślarski znacząco się zmienił za sprawą rewolucji materiałowej. Pierwszą zmianą było zastąpienie drewna cedrowego kompozytami węglowymi, które pozwalają na tworzenie superlekkich i sztywnych konstrukcji ożebrowania łodzi. W celu dalszego zwiększenia sztywności- aluminiowe odsadnie zastąpiono tzw. skrzydłem z włókna węglowego. Inne zmiany dokonywane przez najlepszych światowych producentów idą w kierunku niewielkich korekt długości oraz głębokości kadłuba łodzi. Ogromną ewolucję przeszły także wiosła. Podobnie jak w przypadku korpusu łodzi zastąpiono drewno kompozytami z włókna węglowego oraz zmieniono kształt pióra z tradycyjnego typu Macon na Big Blade tzw. siekierki. Ciągła ewolucja sprzętu dotycząca również pozostałych elementów łodzi, takich jak ruchome buty w podnóżku, zatraskowe dulki lub nowy system regulacji ustawienia ataków wiosła na sworzniach,

proceeds to this, that the rivalry includes not only physical fitness and preparation of athletes for the competition, but also technical issues related to equipment that have an impact on the final sports result.

3.5. ZASOBY KADROWE I ICH POTENCJAŁ

ZAWODNICY

In PZTW there are 1421 active licenses of athletes, of which 644 are women and 777 are men. In the national senior and youth categories there are 182 female and male athletes.

KADRA TRENERSKO-INSTRUKTORSKA

In Poland there are currently 223 licensed coaches and instructors of rowing. Part of them is engaged in training at the central level with the representation of specific age groups. 11 people work as main coaches or assistants, while the rest work as coaches collaborating with training camps. Main coaches have rich experience in working with athletes of the national representation and high sports achievements obtained at international competitions of the highest rank.

POTENCJAŁ MEDALOWY POLSKIEGO WIOŚLARSTWA

Polish rowing in the last six Olympic cycles has achieved many successes on the international arena. Starting from 1997 with all the Olympic Games the national rowing team returned with at least one medal, and only three times, in 1999, 2011 and 2015 the rowers did not have a medal in the World Senior Championships.

DOROBEK MEDALOWY W HISTORII WIOŚLARSTWA					
Nazwa zawodów	Rozgrywane w latach	Złote	Srebrne	Brązowe	Razem
Igrzyska Olimpijskie	Od 1900 (Polska w IO od 1924)	4	4	11	19
Mistrzostwa Świata Seniorów	Od 1962	12	21	15	48
Mistrzostwa Europy Seniorów	1925-1973 i od 2007	1	33	33	80
Młodzieżowe Mistrzostwa Świata (dawniej Światowe Regaty do lat 23 i Puchar Narodów)	Od 1991	13	20	25	58
Młodzieżowe Mistrzostwa Europy	Od 2017	1	7	4	12
Mistrzostwa Świata Juniorów	Od 1970	6	11	20	37
Mistrzostwa Europy Juniorów	Od 2011	2	6	8	16
Razem		39	102	116	257

The entire historical medal record of rowing is 19 Olympic medals, of which five were won by women: in 1980 in Moscow – silver double scull, in 2012 in London – bronze double scull, in 2016 – gold double scull and bronze double scull, and in 2021 in Tokyo – silver double scull. Rowing in Poland in the ranking of Olympic disciplines occupies the seventh place in terms of the number of medals won, and the seventh in the medal classification.

DOROBEK MEDALOWY POLSKIEGO WIOŚLARSTWA W OSTATNICH SZEŚCIU IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH

2000 Sydney	Złoty medal
2004 Ateny	Złoty medal
2008 Pekin	Złoty i srebrny medal
2012 Londyn	Brązowy medal

2016 Rio de Janeiro Złoty i brązowy medal

2021 Tokio Srebrny medal

RANKING I WIRTUALNA KLASYFIKACJA MEDALOWA DYSCYPLIN W CAŁEJ HISTORII UDZIAŁU POLSKI W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH

KLASYFIKACJA MEDALOWA		
MIEJSCE	DYSCYPLINA	Z – S – B
1.	Lekkoatletyka	29 – 20 – 17
2.	Boks	8 – 9 – 26
3.	Podnoszenie ciężarów	6 – 6 – 22
4.	Narciarstwo	6 – 5 – 6
5.	Zapasy	5 – 9 – 13
6.	Szermierka	4 – 9 – 9
7.	Wioślarstwo	4 – 4 – 11
8.	Strzelectwo	4 – 3 – 5
9.	Judo	3 – 3 – 2
10.	Pięciobój Nowoczesny	3 – 0 – 1

LICZBA MEDALI		
MIEJSCE	DYSCYPLINA	MEDALE
1.	Lekkoatletyka	66
2.	Boks	43
3.	Podnoszenie ciężarów	34
4.	Zapasy	27
5.	Szermierka	23
6.	Kajakarstwo	22
7.-8.	Wioślarstwo, Narciarstwo	19
9.	Strzelectwo	12
10.	Kolarstwo	11
11.	Judo	8

Z 257 medali zdobytych łącznie w całej historii wioślarstwa polskiego w imprezach mistrzowskich, aż 190 zdobyto w ostatnich sześciu cyklach olimpijskich od 1997 roku.

	1997-2000 IO Sydney				2001-2004 IO Ateny				2005-2008 IO Pekin			
	Z	S	B	Σ	Z	S	B	Σ	Z	S	B	Σ
Igrzyska Olimpijskie	1	-	-	1	1	-	-	1	1	1	-	2
Mistrzostwa Świata Seniorów	2	1	1	4	-	6	1	7	4	1	2	7
Mistrzostwa Europy Seniorów	-	-	-	-	-	-	-	-	-	5	1	6
Młodzieżowe Mistrzostwa Świata	2	5	1	8	4	3	5	12	2	3	7	12
Mistrzostwa Świata Juniorów	1	3	1	5	1	2	4	7	1	-	2	3
Młodzieżowe Mistrzostwa Europy												
Mistrzostwa Europy Juniorów												
Razem	6	9	3	18	6	11	10	27	8	10	12	30

	2009-2012 IO Londyn				2013-2016 IO Rio de Janeiro				2017-2021 IO Tokio			
	Z	S	B	Σ	Z	S	B	Σ	Z	S	B	Σ
Igrzyska Olimpijskie	-	-	1	1	1	-	1	2	-	1	1	2
Mistrzostwa Świata Seniorów	4	1	2	7	-	1	2	3	2	5	1	8
Mistrzostwa Europy Seniorów	4	7	3	14	2	5	5	12	3	8	7	18
Młodzieżowe Mistrzostwa Świata	1	1	1	3	2	4	2	8	-	1	3	4
Mistrzostwa Świata Juniorów	-	1	-	1	1	-	2	3	-	-	1	1
Młodzieżowe Mistrzostwa Europy									1	7	4	12

Mistrzostwa Europy Juniorów	-	2	3	5	-	2	2	4	2	2	3	7
Razem	7	12	9	31	8	10	12	32	8	24	20	52

GŁÓWNE KWALIFIKACJE OLIMPIJSKIE	1995 Tampere	1999 St. Catharines	2003 Mediolan	2007 Monachium	2011 Bled	2015 Aiguebellette	2019 Linz
LICZBA ZAKWALIFIKOWANYCH OSAD	3	6	3	5	4	6	6
DODATKOWE KWALIFIKACJE	1996 Lucerna	2000 Lucerna	2004 Lucerna	2008 Poznań	2012 Lucerna	2016 Lucerna	2021 Lucerna
LICZBA ZAKWALIFIKOWANYCH OSAD	1	1	3	0	3	2	0

LICZBA POLSKICH OSAD STARTUJĄCYCH W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH w latach 1996 - 2021							
IGRZYSKA OLIMPIJSKIE	1996 Atlanta	2000 Sydney	2004 Ateny	2008 Pekin	2012 Londyn	2016 Rio de Janeiro	2021 Tokio
LICZBA OSAD	4	7	6	5	7	8	6

3.6. POTENCJAŁ ZAWODNICZY POSZCZEGÓLNYCH GRUP SZKOLENIOWYCH

KOBIETY

waga otwarta

W tej grupie na Igrzyskach Olimpijskich w Paryżu rozegranych zostanie sześć konkurencji:

- jedyńska
- dwójka podwójna
- dwójka bez sterniczki
- czwórka bez sterniczki
- czwórka podwójna
- ósemka

Na Igrzyskach w Tokio wystartowały dwie osady – czwórka podwójna, która zdobyła srebrny medal oraz czwórka bez sterniczki, która zajęła VI miejsce. Po igrzyskach zrezygnowało z uprawiania wioślarstwa kilka kluczowych zawodniczek co powoduje, że w najbliższym czasie konieczne będzie budowanie tych osad od nowa, szukając dobrze rokujących zawodniczek w grupie młodzieżowej.

waga lekka

W tej grupie szkoleniowej rozgrywana jest tylko jedna konkurencja w programie igrzysk olimpijskich – dwójka podwójna, a trzy kolejne w programie mistrzostw świata seniorów - jedyńska, dwójka bez sterniczki i czwórka podwójna. Dwie zawodniczki w dwójce stanowią 4% całej reprezentacji olimpijskiej, a łącznie dziewięć zawodniczek w jedynce, dwójce podwójnej, dwójce bez sterniczki i czwórce stanowi 30% pełnej kobiecej reprezentacji narodowej startujących w mistrzostwach świata. Konkurencja niestety zostanie po Igrzyskach w Paryżu wycofana z programu olimpijskiego. Reprezentacja do niedawna miała w swoim składzie dwójkę podwójną na najwyższym poziomie, zdobywającą medale w

mistrzostwach Europy, ale nie mogącą się przebić do strefy medalowej w mistrzostwach świata oraz nie uczestniczącą w IO w Tokio. Zawodniczki kandydujące do składu tej załogi są w większości młode, ale zdobywające już medale w kategorii młodzieżowej. Jedna jest starsza i bardziej doświadczona. Biorąc pod uwagę, że konkurencja po raz ostatni w igrzyskach zostanie rozegrana w Paryżu to start ten powinien stanowić apogeum ich kariery sportowej w kategorii lekkiej.

MĘŻCZYŹNI

wiosła krótkie

W Igrzyskach Olimpijskich rozgrywane są, podobnie jak wśród kobiet trzy konkurencje – jedynka, dwójka podwójna i czwórka podwójna. Polska od czasu, kiedy wprowadzono kwalifikacje do Igrzysk czyli od 1996 roku zawsze miała swoją reprezentację w tych konkurencjach

w 1996 roku	dwójka (XIII m) i czwórka (IX m)
w 2000 roku	dwójka (VI m) i czwórka (VIII m)
w 2004 roku	dwójka (XIII m) i czwórka (IV m)
w 2008 roku	czwórka (złoty medal)
w 2012 roku	czwórka (VI m) i jedynka (XVII m)
w 2016 roku	czwórka (V m) i jedynka (VII m)
w 2021 roku	czwórka (IV m), dwójka podwójna (VI m) i czwórka bez sternika (VII m)

Grupa męskich wioseł krótkich jest obecnie szeroka i na dość wysokim poziomie sportowym. W Igrzyskach Olimpijskich w Tokio polskie osady w czwórce i dwójce zajęły miejsca w finale A. Natomiast pozostali zawodnicy w grupie niewiele ustępują poziomem sportowym, dlatego ww. osady mają realne szanse walki na Igrzyskach o miejsca w finale A oraz medale.

wiosła długie

Na Igrzyskach Olimpijskich rozgrywane są trzy konkurencje w tej kategorii – ósemka, czwórka bez sternika i dwójka bez sternika. Jest to najliczniejsza osobowo grupa całej reprezentacji olimpijskiej stanowiąca ponad 30% jej pełnego składu. W Tokio mieliśmy jedną osadę długowiosłową – czwórkę bez sternika. Załoga złożona z utytułowanych i doświadczonych zawodników, która w 2019 roku zdobyła mistrzostwo świata w igrzyskach zajęła VII miejsce.

Głównym problemem obecnej czwórki jest średnia wieku kandydujących do niej zawodników, natomiast zaletą ogromne doświadczenie. Poza czwórką tych doświadczonych wioślarzy dysponujemy dużą grupą zawodników młodego pokolenia, którzy przy dobrym prowadzeniu powinni starać się o miejsce w tej osadzie. Podjęta zostanie próba budowy nowej ósemki w oparciu o młode pokolenie zawodników wspomaganych początkowo zawodnikami, którzy mają już staż w poprzedniej osadzie. Należy liczyć w tej grupie szkoleniowej na kwalifikacje olimpijskie czwórki bez sternika, natomiast osadom w dwóch pozostałych konkurencjach może być o nie bardzo ciężko.

waga lekka

W programie Igrzysk Olimpijskich, podobnie jak w wadze lekkiej kobiet, jest tylko dwójka podwójna. Nasza reprezentacja ma w swoim składzie w tej konkurencji osadę, która w ostatnich Igrzyskach zajęła ósme miejsce. Załoga w aktualnym składzie mieści się w grupie 6-8 czołowych osad na świecie w tej konkurencji. Obecnie do tej dwójki dołączył zawodnik młodego pokolenia, który prezentuje dobry poziom sportowy. Spośród tej trójki zostanie wyłoniony ostateczny skład osady, która powinna mieć realne szanse na wywalczenie kwalifikacji do kolejnych Igrzysk.

3.7. POTENCJAŁ MEDIALNY WIOŚLARSTWA

Wioślarstwo w 2021 było obecne w mediach znacznie częściej niż w roku 2020, kiedy to w wyniku pandemii odwołano większość zawodów sportowych, w tym przesunięto o rok Igrzyska Olimpijskie w Tokio. W 2021 roku nie dokonano pełnej oceny wartości medialnej dyscypliny, jednak pewien obraz sytuacji daje podsumowanie ekspozycji w mediach (1 marzec – 15 październik) wioślarstwa w połączeniu z marką ENEA - sponsora głównego PZTW.

WARTOŚĆ ŁĄCZNA PRZEKAZU W PODZIALE NA MEDIA.

Media	Liczba materiałów	Ekwiwalent reklamowy
Internet	427	1 223 582 zł
Prasa	80	564 547 zł
Social Media	991	122 188 zł
TV	127	245 013 zł
Radio	0	0 zł
Suma	1 625	2 155 330 zł

NAJWAŻNIEJSZE ŹRÓDŁA

Źródło	Medium	Liczba materiałów	Ekwiwalent reklamowy
TVP Sport	Telewizja	51	520 247 zł
TVP Info	Telewizja	17	48 676 zł
TVP1	Telewizja	3	39 124 zł
Głos Wielkopolski	Prasa	8	31 762 zł
www.sport.onet.pl	Internet	5	31 200 zł
www.sport.tvp.pl	Internet	15	22 400 zł
Instagram	Social Media	267	18 061 zł
TVP3 Poznań	Telewizja	17	17 690 zł
www.onet.pl	Internet	1	14 400 zł
www.sport.interia.pl	Internet	3	14 000 zł
pozostałe	-	531	205 489 zł
Suma		918	963 049 zł

4. ANALIZA S.W.O.T. POLSKIEGO WIOŚLARSTWA

SILNE I SŁABE STRONY

SILNE STRONY	SŁABE STRONY
<ul style="list-style-type: none">• Grupa doświadczonych, zaangażowanych i pracowitych trenerów,• Dobre przygotowanie kadry trenerskiej zatrudnionej w szkoleniu centralnym.• Wioślarstwo jest sportem ogólnorozwojowym, służąc harmonijnemu rozwojowi fizycznemu człowieka• Wioślarstwo jest trzecią z dyscyplin sportowych pod względem ilości startujących zawodniczek i zawodników na Igrzyskach Olimpijskich (po lekkiej atletyce i pływaniu), a więc niesie sporą możliwość ich startu w Igrzyskach.	<ul style="list-style-type: none">• Słaby stan infrastruktury wioślarskiej (dużo starych i zdegradowanych przystani wioślarskich)• Niskie pensje trenerów w większości klubów wioślarskich i konieczność poszukiwania dodatkowego zatrudnienia• Brak specjalistycznego sprzętu produkowanego w kraju dla młodych, rozpoczynających uprawianie sportu zawodników• Zły stan techniczny sprzętu wioślarskiego wykorzystywanego we współzawodnictwie dzieci i młodzieży.• brak w klubach półwycigowych łodzi szkoleniowych dla szkolenia podstawowego.

<ul style="list-style-type: none"> • Trening na ergometrze wioślarskim w pełni imitujący pracę wioślarza, pozwala na rywalizację poza akwenami (hala, kluby fitness) zwiększając popularność dyscypliny, • Wysoki prestiż dyscypliny. • wysoki poziom sportowy na arenie międzynarodowej i czołowe miejsce wioślarstwa w rankingu polskich dyscyplin olimpijskich. • Wioślarstwo jako dyscyplina sportu gwarantująca pozytywne przeżycia estetyczne (kontakt z przyrodą) jak też emocjonalne (uczestnictwo we współzawodnictwie), • Umiejętność pozyskiwania nieprzerwanie od 2010 r. Głównego Sponsora dla PZTW. • Istnienie 2 głównych i bardzo prężnych ośrodków wioślarskich – Poznań i Bydgoszcz. • Duża liczba doświadczonych i oddanych dyscyplinie działaczy. • Zachowanie pełnej etyki w kontaktach ze Sponsorami, Partnerami i instytucjami współpracującymi. • Pozyskanie TVP Sport jako Partnera Medialnego dyscypliny. • Poszerzanie grona współpracujących z wioślarstwem dziennikarzy. • Sprawne biuro i pion szkolenia. • Wysoki poziom współpracy z mediami • Wysoki poziom prowadzonej strony www oraz mediów społecznościowych. • Generalnie marginalny i zawsze z całą surowością piętnowany problem z dopingiem. • Transparentność działań Związku. • Przejrzyste i jasne przepisy obowiązujące w PZTW. • Brak złych skojarzeń z dyscypliną. • Postrzeganie wioślarstwa przez ponad 60% społeczeństwa polskiego jako synonim wody, przyrody i wypoczynku. 	<ul style="list-style-type: none"> • Brak sponsorów wspomagających działalność klubową. • Wysokie koszty zakupu specjalistycznego sprzętu wioślarskiego. • Małe zainteresowanie mediów wioślarstwem • Brak Sponsorów dodatkowych dla dyscypliny • Mała liczebność klubów, zawodników, trenerów oraz działaczy. • Małe, zainteresowanie Polaków wioślarstwem. • Wciąż niezadowalający procent skojarzenia wioślarstwa z sukcesem sportowym. • Słabe wsparcie organizacyjne sportu akademickiego • Słaby udział szkół w miejskim, międzyszkolnym współzawodnictwie sportowym.
--	--

SZANSE I ZAGROŻENIA

SZANSE	ZAGROŻENIA
<ul style="list-style-type: none"> • Popularyzacja dyscypliny poprzez sukcesy międzynarodowe osób, drużyn klubowych, reprezentacji; • Postępujący rozwój ekonomiczny kraju i związany z tym wzrost zamożności Polaków; • Organizacja w Polsce i w regionie imprez sportowych o charakterze mistrzowskim; • Rozwój współpracy z władzami lokalnymi; • Rozwój centralnego systemu szkolenia kadry trenerskiej; • Wzrost skłonności rodziców do inwestowania w rozwój sportowy dzieci; 	<ul style="list-style-type: none"> • Ciężki i żmudny wyczynowy trening wioślarski. • Brak dostatecznego finansowania dla utrzymania przystani wioślarskich. • Małe zainteresowanie mediów dyscypliną. • Przepisy nakładające na pzs-y obowiązek wnoszenia wkładu własnego do prowadzonych akcji szkoleniowych i ryzyko znacznego ograniczenia lub utraty możliwości prowadzenia dalszej działalności w przypadku wycofania się Sponsora PZTW. • Niestabilność oraz nieklarowność regulacji dotyczącej kultury fizycznej (zmieniające się zasady finansowania sportu i sposób ich wydatkowania);

<ul style="list-style-type: none"> • Rozwój kształcenia w szkołach mistrzostwa sportowego. • Podniesienie standardu wyposażenia przystani wioślarskich i odpłatny dostęp do nich większej ilości ludzi zainteresowanych uprawianiem wioślarstwa w różnych przedziałach wiekowych. • Rozwój wioślarstwa osób niepełnosprawnych. • Rozwój turystyki wioślarskiej śródlądowej oraz rozwój wioślarstwa morskiego. • Budowa nowych funkcjonalnych przystani wioślarskich. • Rozwój wioślarstwa akademickiego przez zastąpienie zajęć WF treningami w wioślarskich klubach akademickich • Rywalizacja na ergometrach wioślarskich w jednostkach zamkniętych • współpraca z Telewizją publiczną umożliwiającą promocję dyscypliny oraz Sponsora Głównego. • Wzrost wartości medialnej wioślarstwa • Pozyskiwanie kandydatów do uprawiania wioślarstwa z innych dyscyplin sportu. • Promocja wioślarstwa poprzez wykorzystanie ergometrów wioślarskich w fitness klubach. 	<ul style="list-style-type: none"> • Ograniczone zasoby finansowe ograniczające możliwości pozyskiwania specjalistów lekarzy i fizjoterapeutów zajmujących się sportem; • Niska skłonność przedsiębiorców do wykorzystywania sportu jako narzędzia promocji firm; • Niski poziom profesjonalnego przygotowania osób zajmujących się sportem (dotyczy różnych szczebli); • Nadmierne zbiurokratyzowanie procedur ubiegania się o środki publiczne na rozwój sportu; • Złe nawyki dotyczące spędzania wolnego czasu przez młodzież (siedzący tryb życia); • Niski poziom sprawności i aktywności fizycznej dzieci i młodzieży
--	---

5. CELE I KIERUNKI DZIAŁAŃ – STRATEGIA ROZWOJU WIOŚLARSTWA

Podniesienie poziomu sportowego polskiego wioślarstwa poprzez działania związane z popularyzacją wioślarstwa wśród dzieci i młodzieży, doskonalenie procesu szkoleniowego we współpracy z instytucjami powołanymi do działania w obszarze sportu, przygotowywanie reprezentacji do udziału w międzynarodowym współzawodnictwie we współpracy z podmiotami zrzeszonymi w PZTW, promowanie zasad rywalizacji fair play, walka z dopingiem, współpraca z samorządami oraz podniesienie wartości medialnej wioślarstwa umożliwiające pozyskanie, również w strukturach międzynarodowych, dodatkowych środków na działalność Polskiego Związku Towarzystw Wioślarskich.

Dzięki obecnym sukcesom dyscyplina zyskała miano medalowej i wszyscy oczekują na jej dalsze sukcesy i jeszcze więcej medali. Wioślarscy mistrzowie i medaliści olimpijscy są rozpoznawani w mediach i w szerszych niż uprzednio kręgach społeczeństwa. Gorzej jest natomiast z samą dyscypliną. Wioślarstwo stosunkowo rzadko pokazywane jest w naszej telewizji, w odróżnieniu od takich potęg jak Wielka Brytania, Australia, USA czy Niemcy. A tylko w ten sposób można propagować, a przez to pozyskiwać środki pozarządowe, pochodzące od sponsorów. W przeszłości państwo finansowało praktycznie cały szeroko pojęty sport, w tym także wioślarstwo. Obecnie państwo jedynie dofinansowuje i to głównie zadaniowo przygotowania do kolejnych mistrzostw świata, aby finalnie przygotować reprezentację olimpijską. Brak pieniędzy powoduje, że wiele klubów i sekcji wioślarskich stoi na krawędzi bankructwa i zagrożonych jest zawieszeniem działalności szkoleniowej, a wykształceni trenerzy wioślarscy z tych samych powodów w wielu przypadkach zmieniają swoją profesję. Sytuacja w klubach nie wpływa mobilizująco na młodych ludzi. Mentalność młodzieży nakierowana jest obecnie na uzyskiwanie korzyści materialnych, których niestety w takiej dyscyplinie jak wioślarstwo nie znajdują. Brak środków finansowych w klubach powoduje zmniejszony nabór młodzieży chętnej do uprawiania tej pięknej, ale ciężkiej dyscypliny. Z jednej strony to przecież bliski kontakt z przyrodą i wszechstronny oraz równomierny rozwój organizmu, a z drugiej bardzo ciężka i czasochłonna praca. Na efekty w postaci medali mistrzostw świata seniorów czy medali olimpijskich trzeba pracować latami, a tylko one przynoszą określone profity, choć z pewnością nie oszałamiające. Stąd też więcej młodzieży garnie się do piłki nożnej, siatkówki czy koszykówki (pomimo wszelkich patologii), bo te propagowane są przez telewizję i inne media oraz przynoszą materialne profity.

W tej rzeczywistości jedyne środki pozyskiwane z dotacji państwowych należy jak najefektywniej zagospodarować uwzględniając cel strategiczny, czyli rozwój wioślarstwa w naszym kraju poprzez jego popularyzację. A najskuteczniejszą popularyzacją każdej dyscypliny są wyniki osiągnięte w igrzyskach olimpijskich i mistrzostwach świata oraz działania upowszechniające wioślarstwo poprzez łatwy dostęp do sprzętu i przystani.

W obecnej rzeczywistości Polski Związek Towarzystw Wioślarskich finansowany jest z budżetu państwa oraz dzięki środkom pochodzącym od Sponsora Generalnego PZTW spółki Enea. Środki sponsora są jednak, w związku z obecnymi przepisami, prawie w całości przeznaczane jako wkład własny dla dofinansowania zadań ministerialnych. Obecne przepisy nie pozwalają więc na skuteczną promocję wioślarstwa i cel ten realizowany jest głównie dzięki wysokiemu poziomowi sportowemu i medalom zdobywanym w igrzyskach olimpijskich oraz mistrzostwach świata.

5.1. GŁÓWNE CELE STRATEGICZNE

- a. Wzrost popularności wioślarstwa w Polsce.
- b. Zwiększenie zainteresowania mediów wioślarstwem.
- c. Ustabilizowanie pozycji wioślarstwa polskiego na arenie międzynarodowej.
- d. Podniesienie na wyższy poziom oraz zwiększenie infrastruktury wioślarskiej w naszym kraju.
- e. Zwiększanie wartości medialnej dyscypliny.
- f. Zainteresowanie i przyciąganie sponsorów do wioślarstwa
- g. Pozyskanie nowych partnerów medialnych.
- h. Zwiększenie finansowania działalności PZTW.
- i. Rozwój sportu dzieci i młodzieży.
- j. Rozwój wioślarstwa osób niepełnosprawnych.

Praktycznie cel strategiczny zawarty w pkt. a determinuje rozwinięcie kilku pozostałych, a z drugiej strony jest sprzężenie zwrotne zależne od pkt. d, bo czyż nie jest zależny wzrost popularności od dużej liczby dostępnych przystani o wyższym standardzie wyposażenia, tak dla wyczynu jak i dla rekreacji oraz turystyki wioślarskiej. Do infrastruktury ze względu na koszt oraz ich żywotność należy zaliczyć wyczynowe łodzie wioślarskie, ale także ogólnodostępne półwyczynowe i turystyczne udostępniane komercyjnie.

W zakresie popularności wiele wniośłaby reaktywacja wioślarstwa np. na letnich uczelnianych obozach studentów AWF i innych uczelni oraz organizacja wędrownych obozów wioślarskich dla młodzieży licealnej.

Dostępność do sprzętu wioślarskiego półwyczynowego i turystycznego połączona z zajęciami na sali gimnastycznej i siłowni, na przystani wioślarskiej na zasadach fitness klubu oraz na co dzień obcowanie z wodą i otaczającą przyrodą z pewnością przyciągnęłaby spore rzesze ludzi, a przez to z roku na rok podnosiła ogólną popularność wioślarstwa. Niestety spełnienie wyżej wymienionych wymogów powiązane jest ze znaczącymi nakładami finansowymi, w tym głównie pochodzącymi od sponsorów. Brak sponsorów to druga z głównych bolączek naszego wioślarstwa. Sponsorów na komercyjny fitness, a przy tym na wioślarstwo wyczynowe i wioślarstwo niepełnosprawnych.

Nieodłącznie ze sponsorami związane są media. Pokazywanie szerokiej publiczności walorów wioślarstwa, zalet jego uprawiania, wyjścia na świeże powietrze z zamkniętych sal i salek oraz siłowni jest nieodzownym warunkiem skierowania zainteresowania widzów poza cztery czy pięć dyscyplin sportu – tenis, piłka nożna, siatkówka, koszykówka czy piłka ręczna. Wydaje się, że powinno to być statutowym obowiązkiem telewizji publicznej.

Popularyzacja i propagowanie wioślarstwa w centralnych i lokalnych środkach masowego przekazu oraz informowanie o organizowanych imprezach wioślarsko-propagandowych o charakterze widowiskowym, imprez rekreacyjnych, towarzyskich, itp. (spływy, obozy, bale wioślarskie) jest podstawą rozwoju wioślarstwa w Polsce.

Wzrost wartości medialnej wioślarstwa zależne jest głównie od działań podejmowanych za pośrednictwem internetu, social mediów oraz telewizji. Podejmowane więc od roku przez Polski Związek Towarzystw Wioślarskich przedsięwzięcia polegające na unowocześnieniu strony www.pztw.pl, dynamiczny rozwój związkowych mediów społecznościowych

(Facebook, Instagram, Twitter, YouTube) oraz nawiązanie ścisłej współpracy z TVP Sport (Partner Medialny PZTW) są jak najbardziej właściwe i skuteczne. Podejmowane są obecnie działania, aby pozyskać dla wioślarstwa dziennikarzy sportowych z najbardziej opiniotwórczych mediów i nie wykluczone jest objęcie PZTW kolejnym partnerstwem medialnym. Od 2017 roku wartość medialna wioślarstwa dynamicznie i stale wzrasta, nie mniej jednak nadal na tym polu pozostaje wiele do zrobienia.

Głównym celem programu rozwoju sportu dzieci i młodzieży jest popularyzacja wioślarstwa oraz rozszerzenie zasięgu dyscypliny i selekcja młodzieży 11-13 letniej posiadającej ponad przeciętne warunki fizyczne (wzrost i zasięg ramion) oraz parametry wydolnościowe (pojemność płuc i pułap tlenowy) głównie w małych ośrodkach pozostających poza obszarem działania i zainteresowania obecnie klubów wioślarskich.

Strategicznym celem naszego wioślarstwa jest na stałe zajmowanie drużynowego miejsca w dziesiątce czołowych państw oraz zdobywanie 1-3 medali w mistrzostwach świata każdego roku. Aby było to możliwe konieczny jest szeroki napływ młodzieży do szkolenia podstawowego oraz silna rywalizacja na etapie wyłaniania reprezentacji seniorów.

W ostatnich latach udało się części klubom wioślarskim wyremontować, rozbudować czy wręcz wybudować nowe przystanie. Nowe przystanie ma m.in. Warszawskie Towarzystwo Wioślarskie, AZS Toruń, WTW Włocławek, Wisła Grudziądz, czy Lotto Bydgoszcz. W każdym z tych przypadków Polski Związek Towarzystw Wioślarskich nie tylko gorąco dopinguje podejmowanym działaniom, ale także czynnie włącza się w pozyskiwanie dla tych klubów koniecznych, niemałych przecież środków finansowych.

Obecnie Polski Związek Towarzystw Wioślarskich posiada jednego Sponsora – spółkę Enea. Współpraca, która rozpoczęta została na początku 2017 roku przebiega ku zadowoleniu obu stron bez problemów.

Ważnym celem działalności Związku jest również rozwój wioślarstwa osób niepełnosprawnych. Obecnie stosunkowo mała grupa osób systematycznie uprawia tę dyscyplinę sportu. W kolejnych latach należy położyć nacisk na zwiększenie liczby osób niepełnosprawnych, którzy regularnie trenują oraz biorą udział w rywalizacji sportowej. W efekcie podjętych działań Związek powinien osiągnąć możliwość wprowadzenia regularnego współzawodnictwa przynajmniej w kilku konkurencjach parawioślarstwa.

Powyższe założenia mogą być realne wyłącznie w sytuacji utrzymania wysokiego poziomu sportowego dyscypliny. Planowanie procentowego udziału poszczególnych źródeł finansowania w przypadku wioślarstwa, ale także większości pzs jest niesłychanie trudne i związane głównie z osiąganymi w kolejnych latach wynikami sportowymi, które są w dużej mierze sprzężone z wysokością środków z MSiT przeznaczonych na szkolenie. Brak odpowiednich wyników sportowych może spowodować obniżenie wysokości przyznanej dotacji, ale co bardziej niebezpieczne może spowodować wycofanie się ze współpracy Sponsora. Taka sytuacja przy obecnych przepisach jest jednoznaczna z drastycznym ograniczeniem możliwości związku na pozyskanie dotacji z MSiT. Zadaniem więc podstawowym dla Polskiego Związku Towarzystw Wioślarskich jest prowadzenie przez Pion Szkolenia PZTW możliwie najbardziej skutecznego systemu szkolenia, którego efekty (wynik sportowy) są jedynym gwarantem sprawnego funkcjonowania związku.

5.2. PRIORYTETY - CELE SZCZEGÓŁOWE

- a. Dalsza modernizacja bazy wioślarskiej w Polsce.
- b. Rozpoczęcie produkcji taniego sprzętu wioślarskiego do szkolenia podstawowego.
- c. Zdecydowane podniesienie pensji trenerów klubowych w wioślarstwie.
- d. Reaktywacja oraz powstanie małych klubików wioślarskich na terenach dysponujących odpowiednimi akwenami wodnymi stanowiącymi białe plamy na wioślarskiej mapie Polski.
- e. Zwiększenie liczby osób uprawiających wioślarstwo, co może być wynikiem zwiększenia liczby małych klubów w mniejszych aglomeracjach.
- f. Zwiększenie liczby osad wioślarskich wioślujących w finałach mistrzostw świata i Igrzysk Olimpijskich.
- g. Stałe dążenie do wejścia i utrzymania się w pierwszej dziesiątce najlepszych państw świata.
- h. Zdobywanie jednego do trzech medali każdego roku w imprezach głównych seniorów.

- i. Zainteresowanie rywalizacją wioślarską na ergometrach jak najszerzej grupy społeczeństwa wśród środowisk zawodowych.
- j. Popularyzacja turystyki wioślarskiej i wioślarstwa morskiego.
- k. Zwiększenie zainteresowania mediów wioślarstwem.
- l. Zwiększanie wartości medialnej w kolejnych latach objętych niniejszą strategią.
- m. Pozyskanie nowych partnerów medialnych.

5.3. CELE SZKOLENIOWE

Strategia szkoleniowa Polskiego Związku Towarzystw Wioślarskich na lata 2022-2024 jest ściśle związana z cyklem przygotowań do Igrzysk XXXIII Olimpiady w Paryżu. Ze względu na przesunięcie Igrzysk w Tokio z powodu pandemii czteroletni cykl przygotowań został skrócony o rok. W związku z tym w zakresie szkoleniowym makrocykl przygotowawczy zostanie rozpisany na lata 2022-2024.

W 2024 roku po dwunastu latach Igrzyska Olimpijskie wracają do Europy. Zatem w bezpośrednim przygotowaniu do startu w igrzyskach nie będzie potrzebna organizacja zgrupowania aklimatyzacyjnego i większość BPS zostanie przeprowadzona w Polsce w oparciu o ośrodek COS Wałcz.

CEL GŁÓWNY

Głównym celem trzyletniego cyklu olimpijskiego Polskiego Związku Towarzystw Wioślarskich jest wyselekcjonowanie, budowa i przygotowanie reprezentacji na Igrzyska Olimpijskie 2024 roku w Paryżu zdolnej do zakwalifikowania do nich 6-7 osad, z których co najmniej połowa będzie posiadała realne szanse na walkę o jeden z medali, aby ostatecznie zdobyć 1-3 medale.

CELE ETAPOWE

Rok 2022

Rok 2022 podporządkowany będzie następującym celom:

- Określeniu stanu posiadania osobowego, oceny potencjalnych możliwości oraz bardziej szczegółowemu określeniu celów na najbliższe Igrzyska Olimpijskie w Paryżu.
- Rozpoznaniu po zakończeniu igrzysk olimpijskich w Tokio aktualnego potencjału sportowego reprezentacji które są konkurencyjne dla naszych osad.
- Maksymalnie możliwemu odmłodzeniu reprezentacji bez większego obniżania poziomu i pozycji we współzawodnictwie międzynarodowym.
- Zapewnienie szkolenia w pierwszej części roku dla maksymalnych liczebnie grup zawodniczek i zawodników celem sprawdzenia przez trenerów głównych posiadanego potencjału.
- Budowa nowych osad i określenie wartości ich poziomu sportowego.
- Założeniem szkoleniowym jest start jak najszerzej reprezentacji wioślarskich w mistrzostwach Europy i świata pod warunkiem reprezentowania odpowiedniego poziomu sportowego. Sezon poolimpijski zawsze był okresem pozwalającym zawodnikom szczególnie państw zachodnich na odrobienie zaległości na studiach i powrót do pracy, ale także na podejmowanie decyzji o dalszej karierze sportowej, dlatego jest to najlepszy czas dla nowych osad, aby walczyć o jak najwyższe cele, nabierając przy tym doświadczenia i pewności siebie.

Planowane do startów w sezonie 2022 jest 11 osad:

waga lekka kobiet	-	dwójka podwójna
waga lekka mężczyzn	-	dwójka podwójna
wiosła krótkie mężczyzn	-	czwórka podwójna dwójka podwójna jedynka – osada rezerwowa do czwórki i dwójki
wiosła długie mężczyzn	-	czwórka bez sternika dwójka bez sternika – osada rezerwowa do czwórki
wiosła krótkie kobiet	-	czwórka podwójna dwójka podwójna – osada rezerwowa do czwórki
wiosła długie kobiet	-	czwórka bez sterniczki dwójka bez sterniczki – osada rezerwowa do czwórki

Rok 2023

Ten sezon to będą przede wszystkim główne kwalifikacje olimpijskie. Najważniejszym celem będzie zakwalifikowanie do igrzysk maksymalnej liczby osad oraz przeprowadzenie symulacyjnego cyklu przygotowawczego do igrzysk olimpijskich, który po naniesieniu ewentualnych zmian i poprawek będzie realizowany w sezonie olimpijskim.

Rok 2024

Ten rok będzie finalnym etapem przygotowań olimpijskich. Założeniem dla tego sezonu jest realizacja modelowego rocznego makrocyklu przygotowań, dopracowanego w poprzednich latach i sprawdzonego w sezonie 2023, aby ostatecznie zdobyć 1-3 medale. Natomiast w szerokim finale (miejsca I-VIII) powinno uplasować się 6-7 osad.

6. WSKAZANIE DZIAŁAŃ SŁUŻĄCYCH REALIZACJI CELÓW

6.1. ZAŁOŻENIA ORGANIZACYJNO-SZKOLENIOWE

Po pięcioletnim ze względu na pandemię cyklu szkoleniowym 2017-2021 zakończonym dobrym startem w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio, w którym nasza reprezentacja zdobyła jeden srebrny medal i 21 punktów, kolejny sezon należy poświęcić na określenie potencjału w kontekście budowy nowej reprezentacji pod kątem Igrzysk Olimpijskich 2024 roku w Paryżu. Tym bardziej, że bezpośrednio po Igrzyskach zrezygnowało z dalszego szkolenia kilkoro zawodników i zawodniczek z naszych podstawowych osad, w tym dwie medalistki olimpijskie. Negatywną tendencją jest z roku na rok rosnąca średnia wieku polskiej reprezentacji. W Tokio średni wiek naszej reprezentacji wynosił 29,7 lat, przy średniej wieku medalistów igrzysk oraz wszystkich uczestników 27,7 lat. Pozycja Polski w rankingu państw pod względem średniej wieku reprezentacji z roku na rok rośnie. Między innymi z tego powodu jednym z głównych założeń organizacyjno-szkoleniowych jest:

- Stworzenie młodej grupie wyselekcjonowanych zawodniczek i zawodników optymalnych warunków szkolenia, możliwości podnoszenia poziomu sportowego oraz przygotowania ich do reprezentowania kraju we współzawodnictwie międzynarodowym.
- Szkolenie na wyższym poziomie grupy młodych zawodniczek i zawodników wspólnie z załogami przygotowawanymi do Igrzysk Olimpijskich 2024 roku w Paryżu, którzy będą mogli zastąpić najstarszych zawodników bez obniżania poziomu sportowego naszej reprezentacji.

6.2. ZGRUPOWANIA, SZKOLENIE W KLUBACH

Szkolenie w cyklu olimpijskim 2022-2024 realizowane będzie w poszczególnych latach w oparciu o czteroletnie plany szkolenia opracowane przez trenerów głównych, a po dyskusji wspólnie z doradcami zaakceptowane przez cały pion szkolenia PZTW.

Ze względu na specyfikę dyscypliny prowadzone będzie głównie szkolenie centralne w oparciu o sprawdzone w poprzednich cyklach ośrodki pozwalające swoją infrastrukturą w pełni realizować trening wioślarski, takie jak COS-OPO Wałcz i Zakopane, ośrodek w Szklarskiej Porębie i Jakuszykach, ośrodek w portugalskim Lago Azul czy wysokogórski ośrodek we włoskim Livigno. Takie szkolenie daje możliwość pełnej kontroli szkolonej grupy i wspólnego treningu. Realizatorami szkolenia będą zawodnicy osiągający wyniki kwalifikujące ich do realizacji programu.

Planowane jest zachowanie dotychczasowego układu kalendarza zgrupowań centralnych, który obejmuje okres od października do końca sierpnia następnego roku.

Październik – listopad – trening wprowadzający w okresie miesięcznej przerwy realizowany w klubach i COS-OPO Wałcz

Grudzień-styczeń i ew. luty – trening o charakterze przygotowania ogólnego realizowany w warunkach średnich gór (Zakopane, Szklarska Poręba/Jakuszyce), po którym następuje trening wysokogórski (Livigno)

Marzec (ew. luty) – trening specjalistyczny na wodzie realizowany w ośrodku w Lago Azul w Portugalii. Jest to miejsce ogromnie istotne w przygotowaniach wioślarzy do Mistrzostw Świata czy Igrzysk Olimpijskich w tym okresie ze względu na klimat. Tylko w nim istnieje sensowna możliwość pracy nad techniką indywidualną i zespołową osady, tak ważną w wioślarstwie, bez zbędnego pośpiechu

Od kwietnia – trening specjalistyczny w kraju w oparciu o COS-OPO Wałcz

Po okresie startów kontrolnych i kwalifikacyjnych na początku BPS polscy wioślarze od szeregu lat rozpoczynają ostateczne przygotowania do imprezy głównej 8-10 dniowym zgrupowaniem odbudowy i akumulacji w lipcu w COS-OPO w Zakopanem, po którym resztę przygotowań realizowanych jest na wodzie w ośrodku OPO Wałcz.

W przerwach pomiędzy zgrupowaniami i w okresie roztrenowania planowane są treningi w klubach, prowadzone na podstawie programu treningowego opracowanego przez trenera kadry danej grupy.

Dla zawodników nie objętych zgrupowaniami centralnymi, posiadającymi indywidualne programy również opracowane przez trenerów kadry, a realizującymi je w macierzystych klubach wyznaczone będą zadania etapowe oraz okresowe badania wydolnościowe.

6.3. SPRZĘT

Specjalistyczny

Dla każdej osady przygotowywanej do Igrzysk Olimpijskich przewidziany jest zakup dwóch nowych łodzi w trakcie czteroletniego cyklu. Konieczne jest dokładne rozeznanie w prowadzonych przez firmę produkującą sprzęt pracach nad nowymi modelami danego typu łodzi. Rodzi to potrzebę jak najpóźniejszego zakupu łodzi przed Igrzyskami. Z drugiej strony ze względów możliwości finansowych wykluczony jest zakup całego kompletu w jednym sezonie. W związku z czym niezbędne jest precyzyjne planowanie.

Wiosła z uwagi na utratę swojej sztywności zawodnicy pierwszej reprezentacji otrzymują co drugi sezon szkoleniowy.

Pozostały osprzęt elektroniczny (speedcoach, coxbox itp.) oraz wymiana osprzętu mechanicznego dokonywana jest na bieżąco w miarę niezbędnych potrzeb.

Osobisty

Zawodniczki i zawodnicy będący w ciągłych przygotowaniach do kolejnych imprez głównych każdego roku otrzymują pełen komplet sprzętu osobistego przy okazji wyjazdu reprezentacji na mistrzostwa świata czy Europy. Dodatkowo załogi wyposażane są w miarę możliwości i potrzeb w uzupełniający sprzęt treningowy (rowery, narty itp.).

6.4. WSPOMAGANIE – ODŻYWKI, ODNOWA

Opracowany jest indywidualny program wspomagania przez lekarza specjalistę i dietetyka dla poszczególnych grup treningowych (kobiety, mężczyźni, waga lekka) na poszczególne akcje szkoleniowe i w pełni zabezpieczane przez związek.

Lekarz PZTW rozplanowuje program odnowy biologicznej w oparciu o możliwości ośrodka, w którym grupa aktualnie przebywa, a także związek posiada własne urządzenia przenośne np. stoły do masażu, laser, aparatura do fizjoterapii (ultradźwięki i diadynamic).

Obecnie w PZTW zatrudnionych jest na stałe trzech fizjoterapeutów, a kolejnych dwóch współpracuje okresowo z grupami szkoleniowymi okresowo w zależności od potrzeb.

6.5. OPIEKA MEDYCZNA

Zatrudniony na stałe lekarz główny przygotowani olimpijskich opracowuje plan udziału w akcjach szkoleniowych dla wszystkich lekarzy współpracujących w każdym sezonie szkoleniowym. Sprawuje też stałą kontrolę stanu zdrowia zawodników i w przypadku wystąpienia kontuzji kieruje na odpowiednie leczenie, a następnie nadzoruje proces fizjoterapii.

6.6. DIAGNOSTYKA STANU WYTRENOWANIA

Wioślarstwo szeroko prowadzi badania diagnostyczne swoich zawodników.

Badania diagnostyczne prowadzi głównie Instytut Sportu w Zakładach Biochemii, Fizjologii, Fizjologii Żywienia oraz Konstrukcji w następujących zakresach.

- Zakład Biochemii – oznaczanie składu morfologicznego krwi, OB, stężenie we krwi białka, mocznika, glukozy, kinazy kreatynowej (CK), transaminaz (AST, ALT), sodu, potasu, magnezu, wapnia oraz pH krwi
- Zakład Fizjologii Żywienia – oznaczanie we krwi żyłnej stężenia ferrytyny, żelaza, receptora transferyny oraz całkowitą zdolność wiązania żelaza (T.I.B.C) oraz stopień ryzyka niedoboru witamin B1 i B6. Określa się beztłuszczową masę ciała, oraz ilość tkanki tłuszczowej.
- Zakład Fizjologii – wykonywane są dwa testy wysiłkowe na ergometrze wiosłarskim z gazometrią i określanie progów aerobowych i anaerobowych.
- Zakład Konstrukcji wspomaga proces treningowy badaniami rozkładu sił podczas wiosłowania na łodzi. Pomiarów dokonuje się z zastosowaniem systemów do pomiaru na wodzie. W skład systemu wchodzi: przetworniki pomiarowe siły wiosłowania, kąta pracy wiosła, przyspieszenia łodzi oraz mikroprocesorowy rejestrator. Wyniki pomiarów opracowywane za pomocą oprogramowania ROWWIN_v_5.2 generującego charakterystykę wiosłowania zawierającą wartości podstawowych parametrów mechanicznych oraz wykresy przebiegów siły wiosłowania, kąta pracy wiosła, przyspieszenia i zmian prędkości łodzi omawiane są i przekazywane bezpośrednio trenerom na zgrupowaniu.

6.7. UPOWSZECHNIANIE WIOŚLARSTWA

Niezwykle ważną kwestią dla możliwości rozwoju wioślarstwa w Polsce jest popularyzacja i upowszechnianie tej pięknej dyscypliny sportu. Wsparcie klubów w dotarciu z ofertą szczególnie do młodych ludzi oraz poprawienie ich warunków szkoleniowych, aby bez przeszkód mogły one rozwijać talenty nowych adeptów wioślarstwa.

Działania te powinny być realizowane dwutorowo. Z jednej strony powinny być skierowane na nabory możliwie szerokiej grupy młodych adeptów wioślarstwa w połączeniu z przygotowaniem odpowiednio ciekawej oferty zajęć dla początkujących wioślarzy wraz z zapewnieniem im w klubach dobrej jakości bezpiecznego sprzętu do nauki wiosłowania.

Z drugiej strony biorąc pod uwagę, że wioślarstwo jest sportem późnym to nabór do wioślarstwa jest utrudniony, ponieważ inne dyscypliny, w których trening rozpoczyna się znacznie wcześniej mają przewagę w dostępie do sprawnej fizycznie młodzieży. Z tego względu wioślarstwo ma duży potencjał jako dyscyplina, do której mogą z powodzeniem trafić zawodnicy z innych dyscyplin sportu, w tym przede wszystkim z pływania. W tej formule wioślarstwo może funkcjonować jako dyscyplina drugiej sportowej szansy. Dlatego najlepiej we współpracy ze związkiem pływackim podjąć akcję propagującą wioślarstwo wśród pływaków, połączoną z naborem i organizacją obozów, na których kandydaci będą mogli poznać dyscyplinę i rozpocząć naukę wiosłowania. Niezwykle istotne dla zawodników pływania jak i innych sportów jest to, że nie muszą oni zupełnie zrezygnować z uprawiania swojej pierwotnej dyscypliny, a wioślarstwo w początkowej fazie może stanowić dla nich formę treningu uzupełniającego. Dopiero na dalszym etapie, po zapoznaniu się z dyscypliną i ocenie swoich sportowych szans kandydaci mogą podjąć decyzję o skupieniu się na wioślarstwie i rywalizacji o najwyższe cele sportowe.

6.8. GŁÓWNE GRUPY INTERESARIUSZY

Najważniejsze grupy interesariuszy istotne dla wioślarstwa oraz określenie ich wpływu na możliwość osiągnięcia przez PZTW wyznaczonych celów:

- Okręgowe Związki Towarzystw Wioślarskich. Wpływ poprzez:
 - ◇ nadzór nad klubami zrzeszonymi w danym OZTW
 - ◇ reprezentowanie klubów zrzeszonych w danym OZTW w kontaktach z PZTW
 - ◇ organizacja regionalnego współzawodnictwa sportowego
- Kluby – członkowie PZTW. Wpływ poprzez:
 - ◇ realizacja wytycznych PZTW
 - ◇ prowadzenie naborów i szkolenia klubowego
 - ◇ przygotowanie zawodników do współzawodnictwa sportowego i udział we współzawodnictwie organizowanym przez OZTW oraz PZTW
- Trenerzy. Wpływ poprzez:
 - ◇ podnoszenie poziomu wiedzy szkoleniowej
 - ◇ prowadzenie szkolenia na możliwie najwyższym poziomie zgodnie z wytycznymi PZTW
- Zawodnicy. Wpływ poprzez:
 - ◇ realizacja programu szkoleniowego
 - ◇ dbanie o zdrowy tryb życia
 - ◇ wywiązywanie się z zobowiązań sponsorskich
- Sędziowie. Wpływ poprzez:
 - ◇ nadzór nad prawidłowym przebiegiem rywalizacji sportowej organizowanej przez OZTW oraz PZTW
- Sponsorzy. Wpływ poprzez:
 - ◇ objęcie pomocą finansową oraz wsparciem merytorycznym działań PZTW
- Media. Wpływ poprzez:
 - ◇ informowanie o działaniach realizowanych przez PZTW oraz wynikach sportowych uzyskiwanych przez poszczególne reprezentacje narodowe
 - ◇ relacjonowanie rywalizacji na głównych imprezach wioślarskich

7. RAMY CZASOWE

PZTW za ramy czasowe realizacji strategii przyjęto cykl olimpijski. W tym przypadku ze względu na przesunięcie Igrzysk w Tokio przez pandemię jest on skrócony, bo trzyletni. Generalnie pandemia wstrzymała wiele procesów toczących się w sporcie, w tym i wioślarstwie. Szkolenie zawodników było zaburzone, wystąpiły trudności w naborach nowych adeptów wioślarstwa, co wstrzymało rozwój dyscypliny. Stąd planowanie w dłuższym okresie jest utrudnione i skupiono się na

najbliższym okresie, jednej kadencji Zarządu. To właśnie od Zarządu będzie zależało pozyskanie środków na realizację celów zawartych w strategii, a tym samym w dużej mierze jej powodzenie.

8. OPRAWOWANIE MECHANIZMU MONITOROWANIA REALIZACJI STRATEGII

8.1. WSKAŹNIKI STANU WYTRENOWANIA

- Wyniki regat kontrolnych na ergometrze
- Wyniki regat kontrolnych na wodzie w tym międzynarodowych i Pucharów Świata
- Wyniki startów głównych dla poszczególnych kategorii wiekowych
- wyniki badań wydolnościowych w IS i na zgrupowaniach
- wyniki badań diagnostycznych w tym COMS
- wyniki konsultacji prowadzonych w klubach i na zgrupowaniach

W tym:

a) czasy i miejsca zajmowane na zawodach:

- ergometr 2000 m
- woda 2000 m
- woda długi dystans

b) wyniki startów i badań kontrolnych:

- ergometr 500 m i 4000 m i 20', PPA, MLSS, VO2 max
- woda 500, 1000, 1500 m 40'
- testy wytrzymałości siłowej i siły max
- testy biegowe
- analiza wydolności anaerobowej (test 1 min.)

c) wyniki biochemiczne krwi i badań diagnostycznych na zgrupowaniach i w IS i COMS

8.2. OKREŚLANIE WARTOŚCI MEDIALNEJ

Raporty medialne przygotowywane na koniec każdego roku realizacji strategii.

8.3. OKREŚLANIE WARTOŚCI FINANSOWYCH

Raport księgowy – sprawozdanie finansowe

9. RAMY FINANSOWE

Realizacja strategii rozwoju wioślarstwa jest nierozdzielnie związana z finansami, gdyż bez pozyskania środków na ten cel nie będzie możliwe podjęcie wielu planowanych działań. Związek nie posiada stałych i odpowiednio wysokich dochodów własnych i jest w dużej mierze uzależniony w swojej działalności od finansowania ze źródeł zewnętrznych, jak dotacje ministerialne, czy środki sponsorskie. Taki model finansowania działalności nie pozwala na dalekosiężne planowanie i ogranicza perspektywę do okresu jednego roku.

Głównym źródłem przychodów Polskiego Związku Towarzystw Wioślarskich są dotacje celowe otrzymywane z Ministerstwa Sportu i Turystyki. Dodatkowo Związek uzyskuje przychody z:

- Składek rocznych członków Związku
- Opłat za licencje zawodnicze, trenerskie, Masters
- Wpłat wpisowego do regat organizowanych przez PZTW
- Umowy sponsorskiej
- Wpłat na działalność statutową

Przychody Związku w ujęciu procentowym w 2021 roku:

	2021
Dotacje z MSiT	92,40%
Składki członkowskie	0,14%
Licencje	0,39%
Wpisowe do regat	1,01%
Umowa sponsorska i wpłaty na działalność statutową	6,05%
Razem	100,00%

Koszty działalności statutowej PZTW związane z realizacją zadań zleconych przez Ministerstwo Sportu i Turystyki powinny być wykonane w 100%, natomiast pozostałe koszty, wynikające z realizacji innych zadań przewidzianych w przyjętej strategii, sfinansowanych z tzw. dochodów własnych będą zrealizowane w ok. 97% wysokości przychodów.

PREZES
Polskiego Związku Towarzystw Wiatroszkieł

Adam Korol